

kent den toestand, dat dergelijke dingen op een volksavond, die bij een Synode gehouden wordt, verkondigd worden. Is het te verwonderen, dat het volk zich van zulk een kerk afwendt?

Indië. Wij vonden in *De Hope* het volgende artikel:

Wat heeft het Vedantisme in Indië uitgewerkt?
Vedantisme noemt men den godsdienst der Indiers, die op zekere geschriften, Vedas genoemd, gebouwd is. Het woord veda betekent kennis en wetenschap. Op de vraag, die aan het hoofd van dit artikel geplaatst is, wordt door twee Indiers verschillend geantwoord. De een is een lofzinger der heidense wijzen, of liever, dwaasheid; de ander daarentegen vindt in geheel het opstel niets goeds, en wijst tegenover zijn heidense landsman op de heerlijke vruchten van het Christendom.

Beide getuigenissen zijn zeer leerrijk. Zij toonen ons hoe Godonteerend het is, dat zoogenaamde Christenen het Vedantisme soms verheffen boven het Christendom. Zij toonen echter ook, hoe beschamend het is, dat een Indier meer gebod en geestdrift de zaak des Heeren verdedigt, dan menig belijder der waarheid.

De lofzinger van het Vedantisme, Swami Vivekananda, beweert, dat het Vedantisme op weg is geheel de wereld te veroveren. Eer tien jaren voorbijgegaan zijn, zeide hij in een redevoering, toen hij naar Amerika terugkeerde, zal men de meerderheid der Kogelsch sprekende menschen vinden onder de aanhangers van het Vedantisme. Treurig zou het er uitsien in de wereld, indien dit vervuld werd. Want wat zegt hij tot de Vedantisten? „Gij zijt kinderen Gods, heilige en volmaakte wezens. Een mensch zondare te noemen is een belediging smaadt. En het is de grootste aller leugens, wanneer men ons Vedantisten menschen noemt. Wij zijn de God van het heelal, wij hebben altijd slechts ons zelve aangebeden. Is het niet vreemd, dat een mensch zulke Godslasterlijke woorden op zijne lippen neemt? Vergeten wij daarbij echter niet, dat de wijsgeerte van Hegel, die beweert, dat God eerst in den mensch tot zelfbewustzijn kwam, en in die van Feuerbach, die het er voor hield, dat de mensch zich zelve aanbidt, terwijl hij waant God te aanbidden, tot dezelfde resultaten komen. Het is slechts de logische gevolgtrekking uit het standpunt dat Adam innam, toen hij den duivel geloofde, dat hij door het eten van de verboden vrucht aan God gelijk zou worden. Geen wonder dan ook, dat na den dood van Swami zijn leerling en opvolger, Abhinavanda, op dezelfde wijze voortgaat. Hij zegt: „Wij, Hindoes, zijn geen aanbidders van afgoden maar van idealen; wij moeten ons vrij maken van die belachelijke en donkere nachtmerrie, dat wij zondars zijn. Zondars? Nooit. Wij zijn God zelf. Van zijnen goddelijken, het Vedantisme, verklaart hij, „dat het de eenige algemeene godsdienst is, die in zich alles vereenigt, wat goeds er in andere moderne godsdiensten te vinden is. Zij maakt groote vooruitgang onder de westerse volkeren en is bestemd de algemeene godsdienst der wereld te worden. Wij moeten slechts in de praktijk overzetten, wat in onze heilige boeken geleerd wordt.”

Rev. K. van Nijmegen geeft een andere getuigenis. Hij wijst er op, dat het Vedantisme sedert 3000 jaren in Indië bestaat. En nu vraagt hij: Wat heeft het te wege gebracht? Het is niet moeilijk volgens hem aan te wijzen, wat het niet gedaan heeft. Het vreemde kastenwezen bestaat nog; de onreinheid en zedeloosheid is niet verdwenen uit de tempels; het vrouwelijke geslacht bevindt zich nog in zijn vernederden toestand. Het heeft eenzijdig een waarheid in steel gebracht, waardoor het onderscheid tusschen goed en kwaad opgeheven en de verantwoordelijkheid van den mensch goddood wordt, overmits het leert, dat de zonde niet bestaat. Hoe is het mogelijk, zoo vragen wij, dat de lofzingers van het Vedantisme zulke dingen niet opmerken, hoewel een blinde zo moest zien. Het heilige „Vedantisme“ strekt zijne hand niet uit, om Indië uit de diepte van ellende te verlossen. Zelfs Brahmanen moeten erkennen, dat hunne kaste, de uitnemendste van alle, hoegenaamd niets gedaan heeft om de toestanden van Indië te verbeteren. Indien er nog iets gedaan wordt, zoo geschiedt dit ten voordeele van Brahmanen, de leden der lagere kasten worden aan hun lot overgelaten. Hoe onaangenaam het ook moge zijn voor de trotse Brahmanen, het te belijden, dat het Christendom meer gedaan heeft voor Indië dan het Vedantisme, de feiten spreken zoo sterk, dat zij het belijden moeten.

Gemengd Nieuws.

In *De Wachter* lazen wij het volgende omtrent de Zondagviering in N.-Amerika:

Eenigen tijd geleden schreef iemand uit Parijs, de hoofdstad van Frankrijk: „De Sabbath is in Parijs niet een rustdag, maar een dag van werkzaamheid en bedrijvigheid. Van Amerikanen heb ik gehoord, dat zij deze wijze van den Sabbath door te brengen, toefjuchten, en dat zij met minachting en spot neerzagen op de heilijg van den Dag des Heeren in Amerika. Zij zijn echter niet bekend met de gevolgen van deze kortzuchtige bedrijvigheid. In Parijs zoekt men te vergeefs naar een menselaar, een schoenmaker, een timmerman, een schilder of eenig ander ambachtsman op juren Geneeskundigen verklaren, dat dit alleen daaraan is toe te schrijven, dat niet één dag van de zeven als rustdag wordt doorgebracht. Musea bezoeken, zijn boeken nagaan, allerlei soort genoege en zongenaamde ontspanningen najagen, zijn even nadelig als harde arbeid.”

We hebben hier een waarschuwend opmerking. In de Nieuwe Wereld zijn we gelukkig nog niet gelijk aan de Oude. Maar hoeveel jaren zal het duren, of ook hier zijn de toestanden gelijk aan die aan de andere zijde van den Atlantischen Oceaan? In vroeger jaren was aan Israël werking van denouden puriteinchen geest om den dag des Heeren te heiligen. Maar het wordt al minder. De sportwegen, waarop stoom gebruikt wordt, laten op Zondag wel niet de gewone treinen loopen, maar kieren nu den Kustdag bij voorkeur voor plezierreinen. De sportwegen met elektriciteit loopen op Zondag even druk, zoo niet drukker, als op de andere dagen der week. Dit geldt ook van de streekrans in de steden.

Geds gebod laat zich niet ongegrast overtreden. Vroeger of later komt Gods ongenoegen. Wel mogen we dankbaar zijn, dat wij onder de Nieuwe Bedieling bevestigd zijn van de ceremonieele wet, aan Israël gegeven om in betrekking tot den Sabbath. Maar wie deze vrijheid gaat omzetten in bandeloosheid en wilkeken; den dag des Heeren voor zichzelf aanwendt als een dag voor vleeschelijk en wereldsch genot, zal de wrange vruchten eens plukken.

Voer Kinderen.

AAN VRAGERS.

De eerste vraag voor ditmaal (van H.) betreft, kort gezegd, de betekenis van het achte hoofdstuk van Daniel, en wel bepaald van vs. 7 en 8.

In dat hoofdstuk lezen we, hoe Daniel een

gesicht ontving. Hij zag een ram met twee horens, die naar drie kanten stiet, en overal meester werd. (Vs. 3, 4).

Daarop kwam een geitenbok uit het westen, en rende op den ram aan, die nu het onderspit doof. Doch de geitenbok verloor weldra zijn macht, die in vierden gedeelt werd.

Het is duidelijk wie hier bedoeld worden. Het staat in vs. 20:

„De ram met de twee horens, dien gij gezien hebt, zijn de koningen der Meden en der Perzen.”

Die harige bok nu is de koning van Griekenland; en de groote hoorn, welke tusschen zijne oogen is, is de eerste koning.”

De ram is de Perzische heerschappij onder welke Daniel leefde, de harige bok is Alexander de Groote, de koning van Griekenland, die twee eeuwen later zou komen, 333 v. Chr. Ook blijkt het uit het gericht zelf:

De ram, Perzie, is in het oosten. Hij breidt zijn macht uit, doch niet naar het oosten. Dit is juist zoo met Perzie 't geval geweest. De twee horenen beduiden de heerschappij der Meden en Perzen, van welke de laatste de grootste werd (vs. 3). Perzie beheerschte de toen bekende wereld.

De geitenbok komt uit het westen, waar Macedonie, het rijk van Alexander den Groote, lag. Hij bestrijdt den ram. Dat is vervuld toen Alexander tegen den koning van Perzie, Darius Codomannus optrok.

Nu lezen we in vs. 7 en 8: „En ik zag hem, nakende aan den ram, en hij verbitende zich tegen hem, en hij stiet den ram, en hij brak zijne beide horenen; en in den ram was geene kracht, om voor zijn aangezicht te bestaan; en hij wierp hem ter aarde en hij vertrad hem, en er was niemand, die den ram uit zijne hand verlosse.”

En de geitenbok maakte zich nimmermate groot; maar toen hij sterk geworden was, brak die groote hoorn, en er kwamen op aan zijne plaats vier aanzienlijke, naar de vier winden des hemels.”

Dit 7de vers nu is vervuld, toen Alexander in drie veldslagen, bij den Granicus, bij Issus en bij Gaugamela, het Perzische leger sloeg, zoodat ten slotte heel de macht der Meden en Perzen was gebroken en hun rijk te gronde ging.

Ook van het 8ste vers kunnen we de betekenis duidelijk nagaan. (Zie ook vs. 21 en 22).

Alexander deed snelle veroveringstochten, hij „roerde de aarde niet aan” vs. 5, als vloeg hij. Hij werd ook machtiger dan ooit een Perzisch vorst geweest was, wijl hij in het oosten tot Indië doortoog en in het westen heerschte in Griekenland.

Doch hij stierf jong. Geen zoon volgde hem op. Zijn veldheeren verdeelden zijn rijk, en zoo ontstonden vier minder machtige rijken (vs. 22) uit het zijne: Egypte, Syrië, Azië (Klein-Azië) en Griekenland.

Het zal nu, hoop ik, duidelijk zijn. Wel blijkt er treffend uit, hoe nauwkeurig alle woord des Heeren is vervuld.

Een tweede vraag van J. V. (of W.) te O., betreft het onderscheid tusschen een vergadering en een meeting.

Het antwoord hierop is kortelijk, dat er eigenlijk heel geen verschil bestaat. Het woord meeting is Engelsch en beduidt letterlijk ontmoeting. 't Is dus een samenkomst, een vergadering, een saamtreffen van menschen. Wil men een onderscheid maken, dan zou het zijn, dat een „meeting” meer is een vergadering voor ieder toegankelijk, terwijl voor een vergadering de toegang en meer beperkt kan zijn. Doch dat is geen regel en meer een opvatting.

Het best is echter, nooit dat onnodige uitlandsche „meeting” te gebruiken. We zijn Nederlanders en kunnen het woord samenkomst, bijeenkomst bezigen, gelijk men b.v. in den Bijbel vindt. Hoe eer wij woorden als „meeting” weer kwijt raken, hoe beter. Ze doen geen nut, wel kwaad.

Wat de verdere opmerkingen van onzen lezer betreft, hij zal begrijpen, dat het hier de plaats niet is, die voldoende te behandelen.

De laatste vraag, voor ditmaal luidt: Men zegt wel eens „met St. Juttem